Bertha Dudde

facebook

Avtobiografija

Notranjo besedo prejemam in zapisujem od dne 15. junija 1937. Da bi izpolnila želje številnih mojih prijateljev, vam bom podala opis mojega zemeljskega življenja in kratko razlago tega, kar sem na duhoven način prejela, pa tudi svoje osebne občutke glede vsega tega.

Rodila sem se 1. aprila 1891 v Liegnitzu v Šleziji, današnja Poljska, kot druga hči umetnika/slikarja. Otroštvo sem v slogi preživela v domu svojih staršev s šestimi sestrami. Eksistenčne težave sem spoznala zelo zgodaj. Starši so potrebovali denar, zato sem v dobro svoje družine uporabila svoj šiviljski talent. Vendar so moji straši kljub temu imeli finančne težave, s tem pa tudi skrbi, zato sem se do nedavnega trudila, da bi pomagala družini.

Moji starši so bili različnih veroizpovedi, oče je bil protestant, mati pa katoličanka. Otroci smo bili vzgojeni v katoliški veri, vendar na nas nihče ni pritiskal ali nas silil k temu, da bi sledili cerkvenim praksam, tako da se je lahko vsak od nas pozneje sam v popolni svobodi odločil o svoji verski pripadnosti.

Sama sem bila religiozna, vendar nisem mogla sprejeti nauka katoliškega sistema, čeprav sem cerkev spoštovala. Preprosto nisem mogla na zunaj predstavljati nečesa, česar moja notranja vest ni sprejela s popolnim prepričanjem. Tako sem nehal hoditi v cerkev, od pridig sem si malo zapomnila in tudi Svetega pisma nisem poznala. Nisem brala nobene verske ali znanstvene literature in se nisem pridružila nobeni drugi skupini ali verski sekti. Kdor pozna katoliško obliko vere ve, v kakšne težave zapade zahodni človek v svoji vesti, če se je želi osvoboditi. Tudi meni to ni bilo prihranjeno. Ostajalo pa je vprašanje: kaj in kje je tisto, kar je pravilno (ali »kaj je resnica in kje jo človek lahko najde?«).

Ko sem molila Gospodovo molitev (»Oče naš«), sem pogosto prosila Gospoda, naj mi dovoli najti njegovo kraljestvo. Ta molitev je bila uslišana 15. junija leta 1937. Tiho sem molila in poslušala svojo notranjost - bila sem popolnoma mirna – pogosto sem bila v takem stanju, saj me je takrat vedno preplavil čudovit mir, misli pa, ki so se pri tem pojavile (v predelu srca, ne v moji glavi) so mi dajale tolažbo in moč. Nisem še vedela, da so mi bile te misli »podarjene«, vse dokler v čudnih sanjah nisem izkusila nečesa, kar se je kasneje izkazalo za Resnico in me je nagovorilo k zapisu teh »misli«. Tako mi je nekega določenega dne, medtem ko sem poslušala svojo notranjost, jasno in glasno prišel niz besed, ki sem jih zapisala. To je bilo prvo

sporočilo, ki sem ga zapisal in se je glasilo takole:**»V začetku je bila Beseda! Te Deum (začetna beseda himne »Te Deum laudamus, Tebe Bog slavimo«) Stvarnik neba in zemlje!«**

In potem so se pojavili dvomi: »Ali si to sama od sebe napisala?« Bom kratka: borila sem se, molila in imela velike notranje boje, ampak vedno so besede znova prihajale kot reka, kot velik tok modrosti, pred katero sem drgetala. In potem me je sam Bog osvobodil dvoma, odgovoril mi je, in spoznala sem Boga v njegovi Besedi kot našega Očeta. Moja vera je rasla, dvomi so postajali vse manjši, jaz pa sem vsak dan prejemala in zapisovala. Vsebina zapisanega je presegala moje znanje. Izrazi, o katerih še nisem slišala ali brala, čudni izrazi v tujem jeziku, znanstveni pojmi kot tudi navodila, so nezadržno prihajali. Poleg vsega tudi izjave ljubezni nebeškega Očeta, kakršnih še nikoli nisem slišala, ki pa nenazadnje dajejo zavetje in razložijo vsa vprašanja o našem življenju in smislu našega obstoja.

Te »besede« mi pridejo takole: po notranji molitvi in kratki zbranosti poslušam navznoter. Takrat se tam pojavijo jasno izražene misli, besede pa jasno tečejo ena za drugo - vedno po tri ali štiri naenkrat, podobno kot radijska najava ali meteorološko poročilo, počasi, tako da lahko zlahka sledim in zapisujem en del stavka za drugim. Besede zapisujem stenografsko, kot po nareku, ne da bi razmišljala ali pri tem konstruktivno sodelovala. Pri tem nisem v kašnem stanju transa; poleg tega ne oblikujem stavkov, ampak na nek način besede pridejo do mene, ne da bi v času pisanja dojela pomen zapisanega. Dneve ali celo tedne zatem prenesem to stenografijo v čist zapis, ne da bi ga pred tem prebrala; besedo za besedo, ne da bi spremenila ali »izboljšala« en sam zlog, in tudi nikoli ne obdelam smisla izrečenega, niti ga ne stiliziram. En tak narek traja približno pol ure. Posebej bi poudarila, da ta proces ne nastane kot posledica kakršnega koli pritiska ali prisile, niti se ne odvija v stanju zanosa. Vse to se zgodi trezno in preprosto, brez kakršnega koli vznemirjenja ali vpliva moje lastne volje. Objavo lahko prekinem kadar hočem in jo po desetih urah ali dneh sredi prekinjenega stavka preprosto nadaljujem, na da bi prej dano prebrala. Objava mi je znova tekoče narekovana v pero.

Moja volja je torej osvobojena vsake prisile - to kar želim, je služiti Bogu in delati tisto, kar njegova sveta volja zahteva od mene. Resnično lahko rečem, da sem bila do te Resnice »vodena« in da so mi bili pojmi popolnoma neznani – morali so mi biti neznani. Šele leta pozneje sem našla potrditev tega, kar sem dobila, ko sem spoznala zapise štajerskega mistika Jakoba Lorberja. Nemogoče si je predstavljati moje veselje, ko berem velika Lorberjeva dela »Veliki Janezov evangelij« in »Jezusovo mladost.« Šele takrat sem spoznala, da je bila tudi drugim ljudem dana Gospodova

Beseda, da je Bog, Gospod, v vseh časih govoril svojim otrokom, in da bo govoril tudi v prihodnosti, ker drugače neskončna Očetova ljubezen in usmiljenje niti ne more. V Lorberjevih zapisih sem odkrila isto, kar je bilo dano tudi meni. Pogosto nisem razumela Besede, ki mi je prišla, vendar mi je nebeški Oče v svoji ljubezni dal razlago. Zgodili so se tudi čudežni dogodki, ki jih je sedaj posamično nemogoče navesti, vendar pričajo o nepredstavljivi ponižnosti in očetovski nežnosti.

Ker nisem imela splošne izobrazbe, sem se vedno imela za nepopisano stran. Pomanjkanje denarja in časa mi je preprečilo branje dobrih knjig in tudi obiskovanje predavanj. Poznala sem samo trdo delo od zgodnjega jutra do poznega večera. Kljub temu sem dnevno dobivala okusne obroke duhovnih dobrin, ne da bi sploh vedela, za koga sem to prejela. Prav moje nepoznavanje Svetega pisma in katoliške doktrine mi je omogočilo, da sem brez odpora sprejela Besedo od zgoraj. Izkušnje me učijo, da je resen katolik ali protestant, katerega znanje je zakoreninjeno v dogmatičnih teorijah, preveč navezan na njihovo dogmo, da bi mogel brez odpora sprejeti Božanska razodetja in jih vzljubiti. Vendar pa še vedno obstajajo znanstveniki na več fakultetah, ki najresneje razpravljajo o teh božanskih naukih. Ne zanimajo jih samo neovrgljive razlage izvora materije in njena morebitna razgradnja, ampak tudi pojav zmotnih naukov in različnih verskih sistemov ter veroizpovedi.

V sporočilih, ki sem jih prejela, je pokazano, kje so te napake in vedno, ko se za to pokaže priložnost, se od vseh zahteva preusmeritev pozornosti na vsakega od teh napačnih naukov. Toda vsakomur je dano, da svobodno v svoje srce sprejme ali ne sprejme Gospodovo Besedo. Toda tistemu, ki je razumel duha teh Očetovih besed in ne deluje v skladu z njimi, to samo poveča razdaljo med njim in našim nebeškim Očetom. Ko ne sledi besedam opominov Ljubezni, je s tem neizogibno podvržen zakonu. V tolikšni meri, kolikor ne bo spoštoval Božje zapovedi Ljubezni, bo izgubil Božjo milost.

Po Božji milosti je evangelij spet posredovan ljudem in njihova pozornost se vedno bolj preusmerja k namenu in cilju človeškega obstoja. Kajti usmiljena Božja ljubezen želi rešiti vse, ki jih je še mogoče rešiti preden pride preobrat - in ta bo zagotovo prišel! Čas, ki so ga jasnovidci in preroki napovedovali v vseh časih - poslednji čas - je zdaj tu!

Po mojih zapisih Gospod ne dela razlik med svojimi otroki - »Pridite k meni vsi« (Matej 11,28) - se glasi njegov klic. Blagor tistemu, ki posluša njegovo besedo in mu sledi. Bog ljubi svoje otroke in jih želi narediti srečne - tudi tiste, ki nočejo nič vedeti o njem.

Zapisano 22. novembra 1953

Podpisana: Bertha Dudde

novorazodetje.si/bertha-dudde-1/
Bertha Dudde :: Homepage (bertha-dudde.org)